

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218200676
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3218200676.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD. a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobkyne S. X. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXXX/XX, G. J. G., zastúpenej: G. & Y. M. N., IČO XX XXX XXX, so sídlom S. XX, G., proti žalovanému Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. U. XXX/X., W., zastúpenému: M. H. Z. N. a K., N., IČO XX XXX XXX, so sídlom J. S. I. X, Y., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy 3.033,51 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, č. k. 5C/11/2018-107 zo dňa 29. novembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** proti žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 520,25 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol, vo výroku III. uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o konkrétnej výške trov. Rozsudok skutkovo zdôvodnil tým, že Okresný úrad Bánovce nad Bebravou rozkazom o uložení sankcie za priestupok č. Q.-G.-Q.-XXXX/XXXXXX zo dňa 12.04.2017 uznal žalovaného vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil tým, že dňa 01.06.2016 na chodbe Okresného súdu G. J. G. fyzicky napadol žalobkyňu takým spôsobom, že k nej podišiel, dvakrát ju od seba odsotil, potom ju chytil za pravú ruku v oblasti lakťa a takto ju silno potiahol, pričom utrpela zranenie podľa odborného vyjadrenia znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia, ortopédia S. S. J. č. XX/XXXX zo dňa 15.11.2016, a to podvrtnutie pravého ramenného kĺbu s dobou liečenia od 01.06.2016 do 08.09.2016, pričom táto doba bola podľa záveru odborného vyjadrenia neprimerane dlhá a vzhľadom na charakter zranenia bola poškodená obmedzená na bežnom spôsobe života v trvaní 5 - 10 dní. Uvedený znalec, pôvodne pribratý v konaní vedenom na Obvodnom oddelení PZ v G. nad G. pod ČVS: Q.-XXX/BN-BN-XXXX, v závere odborného vyjadrenia č. XX/XXXX okrem iného uviedol, že: „...Z medicínskeho hľadiska sa jedná o ľahké zranenie. Poškodená sa liečila od 01.06.2016 do 08.09.2016, kedy jej bola ukončená liečebná rehabilitácia. Doba práceneschopnosti bola od 01.06.2016 do 18.07.2016. Doba liečenia a práceneschopnosti je neprimerane dlhá charakteru a závažnosti zranenia. Primeraná doba liečenia zranenia pravého ramenného kĺbu poškodenej po úraze dňa 01.06.2016 je 2-4 týždne včítane liečebnej rehabilitácie. Príčinou predĺženej doby liečenia a práceneschopnosti bola neprimerane dlhá fixácia ramenného kĺbu v ortéze v trvaní 4 týždňov. Primeraná doba imobilizácie ramenného kĺbu pri jeho podvrtnutí je 5 - 10 dní. Predĺžená doba fixácie ramenného kĺbu si vyžiadala dlhšie trvajúcu rehabilitáciu,

ktorá bola zahájená z neznámych príčin až po 6 týždňoch od úrazu.“ Znalec v odbornom vyjadrení stanovil počet bodov bolestného na 10, čomu zodpovedá suma bolestného 175,40 eur.

1.2 V čase úrazu bola žalobkyňa učiteľkou Základnej školy na H. ul. v G. J. G.. Okrem toho podľa pracovnej zmluvy zo dňa 23.04.2016 so zamestnávateľom Y. Y., F. XXXXXXXXX, mala žalobkyňa nastúpiť od 09.07.2016 do pracovného pomeru u tohto zamestnávateľa ako recepčná a chyžná na rekreačnej chate na O. s dohodnutou mzdou 1.200,- eur mesačne. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 06.07.2016 bol žalobkyni pri dočasnej pracovnej neschopnosti priznaný nárok na nemocenské vo výške XX,XXXXXXXXX eur denne. Výzvou zo dňa 31.05.2017 vyzvala N. poisťovňa žalovaného na náhradu vyplatených nemocenských dávok žalobkyni v sume 442,- eur za mesiac jún 2016 a v sume 418,90 eur za mesiac júl 2016. Na vyjadrenie žalovaného zo dňa 24.7.2017, v ktorom žalovaný nespochybnil základ nároku N. poisťovne, ale jeho výšku v nadväznosti na rozhodnutie o priestupku a odborné vyjadrenie S.. J., reagovala Sociálna poisťovňa opravenou výzvou, v ktorej uviedla, že na základe stanoviska oddelenia lekárskej a posudkovej činnosti Sociálnej poisťovne je dočasná práceneschopnosť žalobkyne v príčinnej súvislosti s úrazom zavineným inou osobou od 02.06.2016 do 30.06.2016, a vyzvala žalovaného na zaplatenie náhrady nemocenských dávok vyplatených žalobkyni v sume 442,- eur za mesiac jún 2016. Žalovaný v konaní uznal nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 02.06.2016 do 30.06.2016 vo výške 344,85 eur, ako aj nárok na bolestné vo výške 175,40 eur, neuznal však nárok žalobkyne na náhradu ušlého zárobku z pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou medzi ňou a Y. Y. zo dňa 23.04.2016 vo výške 1.322,85 eur. Žalovaný ešte v januári 2018 poukázal žalobkyni sumu 613,40 eur, no žalobkyňa si ju neprevzala.

1.3 Právne súdu prvej inštancie posúdil vec aplikujúc ustanovenia § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 444, § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, ods. 2, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1, ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. a opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR č. 36/2016 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2016 tak, že rozkazom Okresného úradu G. nad G. o uložení sankcie za priestupok, ktorým je súd viazaný podľa § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bolo preukázané, že žalovaný spôsobil žalobkyni zranenie, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na náhradu škody na zdraví, napokon táto skutočnosť ani nebola sporná. Pri určení výšky náhrady škody na zdraví vychádzal súd z nespornosti tohto nároku a z odborného vyjadrenia S.. J., ktoré podal v trestnom konaní a v tomto konaní ho súd oboznámil ako listinný dôkaz. Na základe toho súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu za bolesť v ňou požadovanej sume 175,40 eur (10 bodov podľa odborného vyjadrenia S.. J.). Aj náhradu ušlej mzdy priznal súd prvej inštancie žalobkyni v rozsahu, v akom ho žalovaný nespochybňoval, t. j. v rozsahu práceneschopnosti a liečenia žalobkyne do 30.06.2016, vo finančnom vyjadrení 344,85 eur.

1.4 Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala aj náhrady mzdy za obdobie jej práceneschopnosti a liečenia po 30.06.2016, v dôsledku ktorých nemohla pracovať v pracovnom pomere ako učiteľka ZŠ, ani v pracovnom pomere, ktorý mal vzniknúť dňa 09.07.2016 u Y. Y., tento jej nárok bol sporný a vykonaným dokazovaním sa spornosť neodstránila. Odborné vyjadrenie S.. J., oboznámené ako listinný dôkaz, spochybnilo liečebné postupy lekárov žalobkyne a dôvodnosť trvania práceneschopnosti a liečby žalobkyne, a tým aj nárok na náhradu ušlej mzdy za obdobie po 30.06.2016. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že trvanie liečby a práceneschopnosti žalobkyne po 30.06.2016 nebolo v príčinnej súvislosti so zranením, spôsobenej jej žalovaným, keď z odborného vyjadrenia vyplýva nedôvodnosť dĺžky trvania fixácie ramena a následne neskoro začatá rehabilitácia, čo však nie je priamy dôsledok zranenia spôsobeného žalovaným. Lekárske správy preukazujúce dĺžku liečby a PN žalobkyne boli spochybnené odborníkom - lekárom, ktorý sa vyjadroval ku konkrétnej liečbe a práceneschopnosti žalobkyne. Na podporu argumentov svedčiacich v prospech obrany žalovaného svedčí aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne uplatňovať si voči nemu nárok na náhradu nemocenských dávok vyplatených žalobkyni len do 30.06.2016, keď Sociálna poisťovňa upustila od vymáhania nárokov za ďalšie obdobie. Argument žalobkyne, že Sociálna poisťovňa jej vyplatila nemocenské dávky za dlhšie obdobie ako do 30.06.2016, je v poriadku, no to neznamená, že liečba a práceneschopnosť žalobkyne trvali po 30.06.2016 v priamej príčinnej súvislosti so zranením spôsobeným jej žalovaným.

1.5 K tej časti žalobného petitu, ktorou žalobkyňa žiadala náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- eur, súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa tento svoj nárok žiadnym dôkazom nepreukázala, neuniesla dôkazné bremeno, a preto aj v tejto časti žalobu zamietol. Žalovaný preukázateľne zasiahol

do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, keď tým, že ju fyzicky napadol na chodbe súdu, zasiahol do jej zdravia, aj ľudskej dôstojnosti. Tvrdenie o osočovaní zo strany žalovaného, a ani tvrdenie o znížení vážnosti a dôstojnosti žalobkyne v spoločnosti do tej miery, že by si to vyžadovalo náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, neboli preukázané. Žalobkyňa na preukázanie týchto tvrdení nenavrhol žiaden dôkaz. Samotné rozhodnutie o priestupku nie je o tom dôkazom, keďže nehovorí nič o znížení vážnosti a dôstojnosti žalobkyne v spoločnosti. Pokiaľ žalobkyňa odôvodňovala nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj tým, že v dôsledku zranenia spôsobeného žalovaným nemohla športovať, zúčastňovať sa spoločenského života, ísť na dovolenku a podobne, išlo tiež len o nepreukázané tvrdenia, a okrem toho stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb, je definovaný ako sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré sa odškodňuje podľa počtu bodov uvedených v posudku lekárom a nemožno ho zamieňať s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Preto súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v tejto časti.

1.6 Výrok o trovách konania zdôvodnil súd prvej inštancie tým, že žaloba bola v časti nedôvodná a v časti, v ktorej jej súd vyhovel, zavinila trovy konania žalobkyňa a tieto vôbec nemuseli vzniknúť, keďže už niekoľko mesiacov pred podaním žaloby žalovaný poukázal žalobkyni viac ako tú časť uplatneného nároku, ktorý súd považoval za dôvodný, pričom žalobkyňa bezdôvodne odmietla toto plnenie prijať. Obrana žalobkyne o tom, že tak učinila preto, že to nepovažovala za plnenie jej nároku uplatneného vo výzve, neobstojí, pretože ak by aj mala nárok na viac, než by jej žalovaný poukázal a ona by prijala poukázanú časť, mohla sa domáhať nároku na úhradu zvyšku bez toho, aby prijatie čiastočného plnenia mohla mať pre ňu negatívny dopad.

2.1 Proti uvedenému rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie zdôvodnila s odkazom na § 365 ods. 1 písm. d), písm. f) CSP tým, že tvrdenie súdu prvej inštancie o neprimeranej dĺžke trvania PN je založené len na názore S.. J., avšak nie jej ošetrojúceho lekára, ktorý mal k nej pravidelný prístup a ktorý reálne poznal jej diagnózu, a rehabilitačného lekára, ktorý ju vyšetril a na základe vyšetrenia jej stanovil rehabilitačnú liečbu. Súd nebral do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa v dobrej viere plnila liečebný plán stanovený týmito lekármi. Žalobkyňa nesúhlasí s tým, že by neuniesla dôkazné bremeno týkajúce sa toho, že boli spochybnené liečebné postupy lekárov a dôvodnosť trvania práceneschopnosti a liečby v tak významnej miere, že nárok na náhradu ušlej mzdy za obdobie po 30. júni 2016 nebolo možné žalobkyni vôbec priznať. Odborné vyjadrenie S.. J. bolo predmetom trestného konania a bolo objednané za účelom zodpovedania konkrétnych otázok uložených príslušnými orgánmi činnými v trestnom konaní. Odborný posudok sa vôbec nezaoberal anamnézou žalobkyne, S.. J. sa so žalobkyňou osobne nestretol a používa mnoho podmieňovacích výrazov, čo preukazuje nejasnosť a hypotetické úvahy znalca bez znalosti skutočnej situácie. K poznámke S.. J., podľa ktorej „predĺžená doba fixácie ramenného kĺbu si vyžiadala dlhšie trvajúcu rehabilitáciu, ktorá bola zahájená z neznámych príčin až po 6 týždňoch od úrazu“, žalobkyňa uviedla, že dňa 27. júna 2016 jej ošetrojúci lekár nariadil rehabilitáciu, v ten istý deň žalobkyňa išla na rehabilitačné oddelenie, tam ju však zapísali na najbližší voľný termín až na 15. júla 2016. Keby žalobkyňu vyšetрил rehabilitačný lekár hneď 27. júna 2016 a naplánoval rehabilitáciu, mohla byť žalobkyňa liečená skôr. Ide však o postupy a pravidlá lekárov, ktoré žalobkyňa žiadnym spôsobom nemohla ovplyvniť. Pokiaľ ide o dĺžku trvania fixácie ramenného kĺbu, ošetrojúci lekár jej odkladal ortézu postupne podľa aktuálneho zdravotného stavu. Ďalej žalobkyňa uviedla, že znalec v odbornom vyjadrení pripustil, že „určitý podiel na predĺžení doby liečenia a PN mohli mať aj určité chorobné zmeny na ramennom kĺbe poškodennej, ktoré už mala v čase úrazu po páde na bicykli v minulosti a úrazom mohlo dôjsť k ich zhoršeniu“, teda pripustil, že doba liečenia zranenia žalobkyne mohla byť predĺžená v porovnaní s dobou liečenia iných osôb preto, lebo už mala rameno zranené v minulosti. S touto konštatáciou znalca sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal. Podľa žalobkyne nie je nespochybniteľné, že aj v prípade ak by mala fixované rameno kratšiu dobu, určite by bola vyliečená do 30. júna 2016 a po tomto dátume by už nemala bolesti, nemala obmedzený rozsah pohybov a mohla naplno zaťažovať rameno. Žalobkyňa upozornila na to, že súd prvej inštancie v rozsudku nesprávne uviedol, že podľa záveru posudku bola obmedzená na bežnom spôsobe života 5 - 10 dní, pričom v skutočnosti znalec v závere odborného vyjadrenia uviedol, že počas fixácie kĺbu bola poškodená obmedzená pri bežných životných úkonoch, hlavne pri hygiene a obliekaní ako aj v spoločenskom živote po dobu 4 týždňov. Žalobkyňa trvá na tom, že bola obmedzená na bežnom spôsobe života nielen 4 týždne, ako uvádza znalec, ale až do ukončenia rehabilitácie - do 8. septembra 2016. Žalobkyňa má za to, že dôkazné bremeno uniesla a založila ho na tvrdeniach svojho ošetrojúceho

lekára a tiež na prístupe Sociálnej poisťovne, pričom je otázne, aká mohla byť vážnosť a miera dôkazu, na ktorý odkazuje súd prvej inštancie (odborné vyjadrenie S.. J.) v pomere k dôkazom, ktoré predložila žalobkyňa a ktoré vyplývajú z jej priameho liečenia.

2.2 Žalobkyňa ďalej v odvolaní uviedla, že nemala žiadnu vedomosť o stanovisku Sociálnej poisťovne, ktoré určilo dĺžku PN od 12. júna 2016 do 30. júna 2016, preto jej táto skutočnosť nemôže byť na škodu. Ide podľa žalobkyne o svojvoľné rozhodnutie Sociálnej poisťovne bez súčinnosti s ňou, a napokon Sociálna poisťovňa jej samotnej vyplatila nemocenské za celé obdobie až do 18. júla 2016 v plnej výške. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že to „neznamená, že liečba a práceneschopnosť žalobkyne trvali po 30.06.2016 v priamej príčinnej súvislosti spôsobenej jej žalovaným“ považuje žalobkyňa za nesprávne a tvrdí, že bola PN v príčinnej súvislosti s fyzickým napadnutím žalovaným, ošetrojúci lekár v svojich správach neuvádzal inú skutočnosť, ktorá by toto vyvracala a počas trvania PN nebola chorá a ani nemala žiadnu inú diagnózu, ktorá by predĺžila trvanie PN do 18. júla 2016. Podľa žalobkyne existencia vystavenej PN (bez ohľadu na to, či trvala preto, lebo mala rameno fixované dlhšie, než je obvyklé u iných pacientov, alebo kvôli konkrétnym okolnostiam a zdravotným dôsledkom u žalobkyne, keďže už mala úraz ramena v minulosti a liečba preto musela byť predĺžená) zásadne popiera tvrdenie súdu, že žalobkyňa nič nebránilo v tom, aby nastúpila 9. júla 2016 do práce k pánovi Y.. Žalobkyňa žiadala o vypočutie pána Y., aby vyvrátil tvrdenie odporcu, že zmluvu s ním žalobkyňa uzatvorila účelovo, avšak súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal.

2.3 K nemajetkovej ujme žalobkyňa v odvolaní uviedla, že nie je zrejmé, akým spôsobom súd dospel k tomu, že neuniesla dôkazné bremeno, keďže tvrdenie o osočovaní preukázala a vyplýva už zo samotného rozkazu o uložení sankcie za priestupok, ktorý dostatočne preukazuje stupeň a mieru narušenia dôstojnosti žalobkyne. Ak samotný rozkaz o uložení sankcie nie je podľa prvostupňového súdu dôkazom, je potom podľa žalobkyne na mieste otázka, čo má byť tým relevantným dôkazom, ak ani súd nevie taký dôkaz pomenovať. Žalobkyňa má za to, že predmetnú vec dostatočne identifikovala a označila nemajetkovú ujmu a dôkazy k nej. Súd podľa nej nezobral do úvahy nemajetkovú ujmu, ktorá jej bola spôsobená emočným šokom z fyzického napadnutia žalovaným a nevhodným okrikovaním na chodbe Okresného súdu G. nad G. pred ďalšími 6 osobami. Žalovaný obmedzil žalobkyňu na bežnom spôsobe života 3 mesiace a prekazil jej aj oslavu dcériných promócií, na ktoré mala určenú len vychádzku.

2.4 Napokon k výroku o trovách konania žalobkyňa namietala, že tvrdenie súdu, že žalobkyňa bezdôvodne odmietla plnenie prijať, neobstojí. Žalobkyňa dôvodne neprijala peňažné prostriedky od žalovaného, nakoľko sa jednalo o sumu nižšiu akú žiadala vo výzve z 18. decembra 2017 a napokon aj v žalobe. Okrem toho poštová poukážka neobsahovala dôvod zaslania peňazí a ani požadovanú výšku, teda žalobkyňa nemusela vedieť, z akého dôvodu sú jej poslané peniaze. Žalobkyňa je názoru, že v prípade prijatia týchto peňažných prostriedkov by došlo k bezdôvodnému obohateniu. Právna prax a ani judikatúra podľa nej nezakotvuje povinnosť poškodenej osoby prijať platbu od osoby, ktorá škodu zavinila, v sume stanovenej škodcom.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že odborné vyjadrenie znalca S.. S. J. spochybnilo liečebné postupy iných lekárov a vyplýva z neho, že žalobkyňa utrpela iba ľahké zranenie, ktorého liečenie vrátane rehabilitácie trvá obvykle maximálne 4 týždne. Ďalšie trvanie liečby a práceneschopnosti žalobkyne bolo zjavne nie v príčinnej súvislosti so zranením, spôsobenej žalovaným. Lekárska dokumentácia, na ktorú poukazovala žalobkyňa, bola znalcom v rámci odborného vyjadrenia skúmaná a žiadne nové dôkazy žalobkyňa v konaní nenavrhol. Žalovaný zotrval na tom, že odborným vyjadrením znalca S.. S. J. a rozhodnutím Sociálnej poisťovne preukázal, že nárok na náhradu ušlej mzdy mala žalobkyňa len do 30.06.2016. Polemika žalobkyne so správnosťou a závermi odborného vyjadrenia S.. J. v odvolaní je podľa žalovaného bez právneho významu. Tieto zistenia znalca mohla žalobkyňa namietat už v konaní na súde prvej inštancie, čo však neurobila, a taktiež mohla svoje tvrdenia preukazovať, čo tiež neurobila. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, podľa žalovaného je tento nárok žalobkyne založený len na jej ničím nepodložených tvrdeniach. To, čo ona označuje ako fyzický útok, bolo aj v priestupkovom konaní popísané len ako „potiahnutie žalobkyne za ruku“ a vyjadrenia žalovaného na adresu žalobkyne nemali urážlivý ani hrubý charakter. S odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 15/2003 žalovaný uviedol, že žalobkyňa ničím nepreukázala svoje tvrdenia o tom, že bola znížená jej vážnosť a dôstojnosť v súvislosti s konaním žalobcu, a toto nevyplýva ani z odvolania.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného pripomenula, že odborné vyjadrenie vypracované znalcom S.. S. J. predložila súdu ako prílohu k žalobe ona, a nie žalovaný. Dôkaz žalovaného - rozhodnutie Sociálnej poisťovne je podľa žalobkyne neakceptovateľné, keďže Sociálna poisťovňa ju neinformovala o stanovisku, ktoré určilo dĺžku PN od 12. júna 2016 do 30. júna 2016, a Sociálna poisťovňa jej samotnej sumu nemocenského za celé obdobie až do 18. júla 2016 v plnej výške uhradila. Postoj Sociálnej poisťovne mal za následok nesprávne posúdenie dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie. Sociálna poisťovňa trvanie PN žalobkyne nijakým spôsobom nerozporovala, teda žalobkyňa má za to, že jej nárok uplatnený voči žalovanému je oprávnený čo do dôvodu a výšky. Žalobkyňa napokon vyjadrila názor, že v konaní na súde prvej inštancie preukázala nemajetkovú ujmu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zamietajúcej časti (výrok II.) potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Aj keď žalobkyňa v odvolaní výslovne uviedla, že jej odvolanie smeruje aj proti výroku I., ktorým bolo jej žalobe čiastočne vyhovené, z obsahu odvolania je zrejmé, že tento výrok napáda len z dôvodu, že požaduje plnenie vo vyššej sume, než jej bolo vo výroku I. priznané. Podľa obsahu teda nejde o odvolanie proti výroku I. (proti ktorému by odvolanie žalobkyne ani nebolo prípustné resp. išlo by o odvolanie podané neoprávnenou osobou podľa § 359 CSP), ale proti výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá.

6. Priznanie nároku na náhradu škody (resp. ušlého zisku) predpokladá protiprávne konanie škodcu (žalovaného), vznik škody na strane poškodeného (žalobkyne) a príčinnú súvislosť medzi konaním škodcu a vznikom škody. V preskúmvanej veci bolo nepochybne preukázané protiprávne konanie žalovaného (rozkazom o uložení sankcie za priestupok, pričom súd je výrokom o vine žalovaného viazaný), napokon samotné protiprávne konanie žalovaného v tomto konaní ani nebolo sporné. Sporný čo do základu nebol ani vznik škody na strane žalobkyne, spočívajúcej v ušlom zárobku počas jej práceneschopnosti (ktorý je možné vypočítať ako rozdiel medzi jej priemerným príjmom a nemocenskou dávkou, ktorá jej bola vyplácaná). Súd prvej inštancie založil zamietajúci výrok rozsudku na tom, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody v dôsledku jej liečenia po 30.06.2016. Súd prvej inštancie pritom netvrdil, že by žalobkyňa nebola po 30.06.2016 práceneschopná, ani že by nedodržiavala liečebný režim, ako to žalobkyňa naznačovala v odvolaní.

7. Podstata právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie spočívala v tom, že samotný dôkaz predložený žalobkyňou - odborné vyjadrenie znalca S.. S. J. č. XX/XXXX (ktoré bolo vypracované v trestnom konaní a v tomto civilnom konaní bolo oboznámené ako listinný dôkaz) spochybňuje postupy ošetrovujúcich lekárov (neprimerane dlhá doba fixácie ramena a neskoro začatá rehabilitácia), teda spochybňuje aj príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a predĺženou dobou liečenia žalobkyne. Teda aj keď žalobkyňa dodržala všetky pokyny lekárov, podľa citovaného odborného vyjadrenia znalca bolo jej liečenie neprimerane dlhé z dôvodu nesprávnych postupov týchto lekárov, teda z dôvodu, ktorý nesúvisel s protiprávnym konaním žalovaného (aj keď samotné spôsobenie úrazu žalovaným ako prvotná príčina liečenia žalobkyne je nesporné). Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 29.11.2018 uviedol, že za spornú považuje dobu liečenia žalobkyne a dôvodnosť jej liečenia po 30.06.2016, teda že sporný je nárok na ušlú mzdu po 30.06.2016. Žalobkyňa k tomu na tom istom pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že súd sa nedostatočne zaoberal otázkou spornosti či nespornosti PN žalobkyne a ak tam nejaký spor bol, mal súd túto skutočnosť vyvrátiť. V odvolaní potom doplnila, že nebolo nespochybniteľne preukázané, že aj v prípade, ak by mala rameno fixované kratšiu dobu, určite by bola vyliečená do 30. júna 2016. K tomu odvolací súd uvádza, že v kontradiktórnom civilnom súdnom spore nie je potrebné nespochybniteľné potvrdenie obrany žalovaného, postačuje rozumná pochybnosť o tvrdení žalobcu a pokiaľ žalobca túto pochybnosť nevyvráti, teda pokiaľ toto tvrdenie žalobcu ostane sporné, súd ho nemôže považovať za súčasť zisteného skutkového stavu. V predmetnej veci pritom nešlo o hodnotenie, ktorý dôkaz má vyššiu silu: súd všetky dôkazy (vrátane lekárskeho správ o zdravotnom stave žalobkyne) vyhodnotil tak, že z nich vyvodil príslušné skutkové závery (pričom z lekárskeho správ predložených žalobkyňou nesporne vyplynulo, že žalobkyňa bola liečená aj po 30.06.2016). V konaní však nebola sporná samotná skutočnosť, že žalobkyňa bola liečená aj po tomto dátume a že ošetrojúci lekár vystavil žalobkyňi práceneschopnosť trvajúcu do 18.07.2016, ale listinným dôkazom (resp. dôkazmi, vrátane stanoviska Sociálnej poisťovne - k tomu vid' bod 10 tohto odôvodnenia) bola spochybnená správnosť liečebného

postupu ošetrovujúcich lekárov žalobkyne. Túto pochybnosť nebolo možné vyvrátiť len odkazom na samotnú „PN-ku“ (potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti), ale boli potrebné ďalšie dôkazy pre preukázanie správnosti liečenia žalobkyne, pričom - keďže išlo o dôkazy na preukázanie príčinnej súvislosti predĺženého liečenia žalobkyne s protiprávnym konaním žalovaného - tieto dôkazy mala predložiť resp. označiť žalobkyňa (súd pritom nemôže poučovať stranu, aké dôkazy by mala produkovať, pretože by tým porušil zásadu rovnosti strán). Ak tak neurobila, súd prvej inštancie správne konštatoval, že v tejto časti neuniesla dôkazné bremeno.

8. Samotná žalobkyňa v odvolaní pripustila, že rehabilitácia bola začatá po 19 dňoch odvetdy, ako jej ošetrojúci lekár rehabilitáciu nariadil. Ak žalobkyňa tvrdila, že to bolo z dôvodov na strane rehabilitačného pracoviska, odvolací súd uvádza, že tak ako tieto dôvody nevedela ovplyvniť žalobkyňa, nedokázal ich ovplyvniť ani žalovaný, teda 19-dňové oneskorenie rehabilitácie nebolo v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného.

9. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní argumentovala tým, že príčinou jej dlhšieho liečenia mohlo byť zranenie jej ramena z minulosti, takéto skutkové tvrdenie v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedla a keďže nepreukázala žiaden dôvod na uplatnenie tohto nového skutkového tvrdenia až v odvolacom konaní (§ 366 CSP), odvolací súd naň nemohol prihliadať. Na tom, že išlo o nové skutkové tvrdenie, nič nemení ani skutočnosť, že „určité chorobné zmeny na ramennom kĺbe poškodenej, ktoré mala už v čase úrazu (spôsobeného žalovaným)“ konštatoval samotný znalec S.. J. v odbornom vyjadrení, predloženom žalobkyňou ako príloha k žalobe (ako listinný dôkaz): Dôkazy, vrátane listinných dôkazov priložených k žalobe, slúžia na preukázanie skutkových tvrdení strán sporu, ale skutkové tvrdenia strán sporu nemožno listinnými dôkazmi nahrádzať - tam, kde chýba skutkové tvrdenie, nemožno vychádzať z listinného dôkazu.

10. Ani skutočnosť, že Sociálna poisťovňa vyplatila žalobkyňi nemocenskú dávku za celé obdobie jej práceneschopnosti, nebola v tomto konaní sporná. Stanovisko Sociálnej poisťovne z 05.09.2017, ktoré predložil žalovaný, však (podobne ako odborné vyjadrenie S.. S. J. č. XX/XXXX) spochybnilo priamu príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a liečbou žalobkyne po 30.06.2016. Pokiaľ Sociálna poisťovňa upustila od vymáhania náhrady škody od žalovaného, ktorá jej vznikla vyplatením dávok nemocenského poistenia žalobkyňi po 30.06.2016, urobila tak na základe posúdenia vlastnými posudkovými lekármi (v stanovisku Sociálnej poisťovne z 05.09.2017 adresovanom žalovanému sa uvádza: „Na základe stanoviska oddelenia lekárskej a posudkovej činnosti Sociálnej poisťovne, pobočka Y. Vám oznamujeme, že dočasná pracovná neschopnosť pani S.. X. N. je v príčinnej súvislosti s úrazom zavineným inou osobou od 02.06.2016 do 30.06.2016“). To, že toto stanovisko nebolo doručené žalobkyňi a že s ňou nebolo konzultované, nemá vplyv na skutočnosti v ňom uvádzané.

11. Ak teda príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a liečbou žalobkyne po 30.06.2016 bola takto významne spochybnená a žalobkyňa nepredložila ani nenavrhol žiadne iné dôkazy na odstránenie spornosti tejto príčinnej súvislosti (napriek tomu, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 29.11.2018 uviedol svoje predbežné skutkové a právne posúdenie veci, osobitne vo vzťahu k tejto otázke), súd prvej inštancie správne žalobu v časti prevyšujúcej náhradu príjmu žalobkyne za obdobie od 02.06.2016 do 30.06.2016 zamietol.

12. Súd prvej inštancie tiež správne nevykonal dôkaz výsluchom svedka Y. Y., u ktorého mala žalobkyňa nastúpiť do pracovného pomeru od 09.07.2016. Vzhľadom na právny záver o nemožnosti priznať žalobkyňi voči žalovanému náhradu príjmu za obdobie po 30.06.2016 nebolo potrebné zisťovať okolnosti týkajúce sa pracovného pomeru žalobkyne, ktorý mal vzniknúť až po tomto dátume. Tu odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie sa nenachádza skutkové tvrdenie (citované žalobkyňou v odvolaní), že žalobkyňi nič nebránilo v tom, aby nastúpila 9. júla 2016 do práce k pánovi Y.. Ako už bolo uvedené vyššie, samotná skutočnosť, že žalobkyňa bola práceneschopná aj po 30.06.2016, nebola sporná. Teda aj keby navrhovaný svedok vedel niečo uviesť k tomu, ako sa mu ako laikovi (nelekárovi) javil zdravotný stav žalobkyne po 30.06.2016, nemalo by to vplyv na posúdenie správnosti alebo nesprávosti jej liečby, a teda ani na právnu otázku existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a liečbou žalobkyne po 30.06.2016.

13. Je pravdou, ako namietala žalobkyňa v odvolaní, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku (bod 30 odôvodnenia) uviedol, že žalobkyňa bola obmedzená na bežnom spôsobe života 5 - 10 dní, pričom znalec S. S. J. v závere svojho odborného vyjadrenia konštatoval, že počas fixácie kĺbu bola poškodená obmedzená pri bežných životných úkonoch a aj v spoločenskom živote po dobu 4 týždňov. Súd prvej inštancie tu však len citoval zo skutkovej vety rozkazu Okresného úradu G. nad G. o uložení sankcie za priestupok. Táto nepresnosť v rozkaze o uložení sankcie nič nemení na správnosti vyššie uvedených záverov súdu prvej inštancie, že po uplynutí 4 týždňov liečby bola príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a liečením žalobkyne spochybnená a žalobkyňa na odstránenie jej spornosti nepredložila ani nenavrhol žiadne dôkazy.

14. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd uvádza, že pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nepostačuje preukázanie samotného neoprávneného zásahu do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V tomto prípade, ako správne uviedol súd prvej inštancie, zásah žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalovanej preukázaný bol (najmä rozkazom o uložení sankcie za priestupok) - konanie žalovaného, popísané v skutkovej vete rozkazu o uložení sankcie za priestupok nesporne predstavovalo zásah do osobnostných práv žalobkyne. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je však potrebné okrem samotného zásahu do osobnostných práv žalobcu preukázať aj značnú mieru zníženia dôstojnosti žalobcu alebo jeho vážnosti v spoločnosti, prípadne iný dôvod, pre ktorý by sa iné než peňažné zadosťučinenie nezdalo postačujúce. V preskúmvanej veci žalobkyňa nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto skutočností (aj tu je potrebné zdôrazniť, že súd nemôže poučovať stranu, aké dôkazy by mala produkovať, pretože by tým porušil zásadu rovnosti strán). Pokiaľ sa žalobkyňa na pojednávaní vyjadrila, že konanie žalovaného bolo minimálne trestným činom výtržníctva resp. trestným činom ublíženia na zdraví, toto posudzoval poverený príslušník Policajného zboru a následne (po postúpení veci z polície) Okresný úrad G. nad G., pričom súd je viazaný rozhodnutím tohto orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok (teda nie trestný čin). Právna kvalifikácia konania žalovaného však nijako nesúvisí s tým, nakoľko bola znížená dôstojnosť žalobkyne alebo jej vážnosti v spoločnosti, čo preukázať bolo povinnosťou žalobkyne. Súd prvej inštancie teda správne dospel k záveru, že pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o značnej miere zníženia jej dôstojnosti alebo jej vážnosti v spoločnosti, a preto správne žalobu v tejto časti zamietol.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zamietajúcim výrok (výrok II.) potvrdil.

16. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že peňažné prostriedky (vo výške 613,40 eur), ktoré jej žalovaný posielal poštovou poukážkou z 29.01.2018 (teda ešte pred podaním žaloby žalobkyňou), odmietla prevziať preto, že išlo o sumu nižšiu než žiadala vo výzve z 18. decembra 2017 a poštová poukážka neobsahovala dôvod zaslania peňazí. K tomu odvolací súd uvádza, že bez ohľadu na výšku sumy a neuvedenie dôvodu platby v poštovej poukážke muselo byť žalobkyni zrejmé, že ide o čiastočné plnenie nárokov, ktoré si voči žalovanému uplatnila výzvou z 18.12.2017. Prijatie tohto plnenia nemohlo v žiadnom prípade predstavovať bezdôvodné obohatenie na strane žalobkyne, keďže medzi stranami nebol sporný nárok na náhradu ušlého príjmu (sporný bol len jeho rozsah), teda existencia pohľadávky žalobkyne voči žalovanému bola zrejmalá. Pokiaľ ide o peňažný nárok, veriteľ má v zásade povinnosť prijať aj čiastočné plnenie dlžníka (§ 566 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 329 Obchodného zákonníka) s tým, že zvyšnú časť plnenia môže naďalej uplatňovať ako svoju pohľadávku, v prípade jej neuspokojenia aj žalobou. Preto odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne právne posúdil vec, keď považoval žalobkyňu za procesne zodpovednú za zavinenie trov konania aj v časti, v ktorej bolo žalobe vyhovené (§ 256 ods. 2 CSP), a preto zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania v celom rozsahu.

17. Žalobkyňa (odvolateľka) nebola v odvolacom konaní úspešná a naopak úspešný bol žalovaný, preto odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania, rovnako ako o výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie, rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednotyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).